

Pesta 10/22 iuniu.

Va esi domine'ca. | Redact.: strad'a iernei nr. 1.

Nr. 23.

Anulu IX, — 1873.

Pretulu pe anu 10 fl., pentru Roman'a 2 galbeni.

Furiu Camiliu.

Lun'a blandu lumina ceriulu linu de nópte,
Tain'a noptii 'ngana dulci si blande siópte;
Turnurile Romei, de pe siepte munti.
Si-innaltia mandru falnicele frunti.

Unu erou: Camiliu, ese din cetate,
Plinu de indignare prin orasiu strabate;
Si 'n tacerea noptii la porti se oprì,
Si 'nnaltiandu-si man'a, elu asié vorbì:

„Joe alu dreptãtii, Marte alu ostirii,
Sciti cà am scosu Roma din calea peririi;
Dar uitandu aceste crudulu ei senatu,
Dreptu recunoscintia adi m'a esilatu.

Eu urescu din sufletu astu-feliu de cetate,
Cufundata 'n crime si fara dreptate;
Roma me condamna; adio Roma dar!
Juru n'oiu mai rentórce pe alu teu hotaru!

Inse dati odata, voi diei din naltîme,
Sè simtiésca Roma, cà e fara mine;
Si sè planga-atunce marele-i pecatu,
Cà cu nedreptate ea m'a esilatu!“

Timpulu trece 'n lupte, Roma-i far sperantia,
Dóue osti l' Alia stau in aliantia;
Lupt'a se incepe Rom'a s'a gonitu,
Ostile-i in Tibru patulu si-au gasitu.

Urbea se desiérta, murii se ruina,
Roma cucerita Galliloru se 'nchina;
Éra cetatienii, falnicii Romani,
Cumpera cu frica pacea loru pe bani.

Candu platescu ei banii unu susuru s'aude,
Éta vine Furiu cu vr'o patru sute:
„Stai dusmane inca, stai gefuitoru!“
Striga elu atunce, standu in calea loru.

„Datin'a in Roma n'a fostu nici odata,
Sè cumpere pacea p'auru, ci pe spada;
Io-su dictatoru Romei, dreptulu ea mi-a datu,
Sè dispunu de pace, lupta si 'mpacatu!

Roma cere lupta, stati la lupta dara!“
Lupt'a reincepe, Galii s'alungara.
Zidurile Romei ér s'au innaltiatu,
Furiu Camiliu éra-si le-a salvatu.

Vasilii Budescu.

Mirésa pentru mirésa.

— Novela originala. —

(Fine.)

Corneli'a incepù a li spune cu lacrimi
in ochi recél'a, — care a aretatu-o Justi-
nianu catra ea de unu timpu si cuvintele

lui, — care le-a dîsu catra ea mai pe urma.

Parintii abié putura dá crediementu cuvintelorui ei, cunoscîndu pré bine caracterulu lui Justinianu si amorulu, care lu-nutriá acest'a pentru fic'a loru; inse dupa ce fura din destulu convinsi prin afirmatiunile ei, se superara fórte si nu-si puteau esplicá caus'a acestei schimbári.

Dinsii se siliau sè mangaie pe fic'a loru, dicîndu-i, cà cu unu astu-felu de omu, care asié ingraba si-schimba simtiemintele, totu nu ar fi pututu fi fericita.

Dins'a li promise, — cà si-va mai intarí firea si si-va luá totu gandulu de la elu.

Usioru de dîsu, dar greu de tienutu; anim'a, care iubescce odata adeveratu, nu póte uitá...

Dar ce erá cu Valeriu?

Dinsulu mai de multe ori cercetá cas'a parintiloru Corneliiei, — inse numai singuru, fiindu cà de câte ori provocá pe Justinianu sè-lu insócésca, totu-de-una i dîcea acest'a, cà si elu trebue sè cerceteze pe amores'a lui.

Valeriu erá totu-de-una bine primitu de catra parintii Corneliiei, cugetandu acestia, cà in societatea asié unui tineru dins'a si-va mai uitá de Justinianu, si póte, cà ce-a pierdutu in acest'a, va castigá in dinsulu.

Asié cugetau parintii.

VI.

Sacrificiu pentru sacrificiu.

Vacanti'a se fini; Valeriu trebuiá sè plece la universitate; deci si-luà diu'a buna de la Corneli'a si de la parintii ei, promitindu-le, cà mai de multe ori le va scríe si cà dupa ce va absolvá ér i-va cercetá, ba s'a si exprimat, cà s'ar tiené fórte fericitu, se póta castigá anim'a si man'a Corneliiei.

Parintii l'au lasatu cu câtu-va sperantia, promitiendu-i, cà voru grai si cu dins'a despre acést'a.

Justinianu se exprimá, cà dinsulu inca are de cugetu sè caletorésca cu amicului seu la capitala, póte cà acolo va capetá vre unu postu bunu.

Dinsului inse nu-i erá asié tare pentru postu, ci voiá sè nu se afile in apropiarea Corneliiei, dóra o va puté uitá câtu de pucinu, la sperá, cà in apropiarea amicului seu i-se va uai aliná durerea sa cea mare.

Cu bucuría audî Valeriu acésta decidere, si asié ambii amici plecara.

Trecura mai multe lune.

Sermanulu Justinianu, câtu a suferitu elu si in acestu timpu, cà-ci chipulu Corneliiei nu se mai stergea de locu din anim'a lui. Ce torture, candu nici amicului seu nu-i putea incredintiá durerea.

Valeriu inse si uitá mai cu totulu de Corneli'a, ba convenindu odata la unu balu cu o alta copila seducatória, intr'atât'a i-se schimbá anim'a, incâtu simtiemintele, care le nutriá mai nainte pentru Corneli'a facura locu la altele nóue pentru acea copila; ba aceste erau cu multu mai infocate decâtu cele prime, de óre-ce nici ea nu remase nesimtítoria la amorului lui.

Acestu amoru nou crescú in timpu de trei septemane intr'atât'a, incâtu si-propuse sè petiésca pe acest'a copila.

Amicului seu inca nu i-a fostu spusu nimicu despre acestu amoru, — fiindu cà se cam sfiá sè se arete dinsului asié schimbatoriu.

Acum inse, dupa ce si-a propusu s'o petiésca, voi sè-i comunice si dinsului acésta propunere.

Plecá dara ingraba la Justinianu.

— Bine ai venitu amice, — dîse acest'a; — tocmai acum me grabiám sè mergu la tine cu o noutate, dara tu mi-ai scurtatu calea, cu atâtu mai bine!

— Si ce noutate e acést'a? — intrebá Valeriu.

— Nimicu alta, fara cà mi-am propusu sè iéu pe o féta de aici.

— Cum asié? dar pe Corneli'a cui o lasi?

Justinianu suspiná in sine cugetandu: „Vedu, cà tte trebue sè ti-o lasu“, deci amicului seu respunse:

— De dins'a inca va avé Dumnedieu grige, n'am ce face, trebue sè urmezu animei mele.

— Dar spune-mi, cine e acea fericita, care te-a pututu face sè uiti pe amores'a ta cea vechia?

— E acea blonda copila, careia m'ai prezentatu tu la redut'a trecuta; am observatu, cà e o copila brava, si asié m'am determinatu sè o iéu de socia.

Justinianu firesce nu putea iubí pe alt'a, cà-ci anim'a lui batea numai pentru Corneli'a, inse credea, cà acest'a e uniculu modu, ca sè-si mai póta uitá câtu si câtu de dins'a.

Valeriu auzindu acést'a i se pareá, cà-i intra nesce cutíte prin anima, cà-ci acea blonda copila nu erá nime alt'a decâtu Amalia, amores'a lui cea nóua, pe care voiá sè o iè elu de socia,

Bietulu Valeriu venise la Justinianu, sè-lu informeze pe acést'a despre planulu seu, adeca cà are de cugetu sè petiésca pe o domnisióra, pe care o iubiá fórte, si Justinianu i preveni comunicandu-i unu asemenea planu si tocmai cu acea persóna.

Oh, in ce positiune fatala se aflá sermanulu!

Dinsulu cugetá, cà intru adevèru trebue sè fia amiculul seu fara séma amoresatu de Amalia, de óre-ce a fostu ea in stare, sè stérgea si chipulu Corneliiei din anim'a lui.

Ce sè faca? sè spuna amiculul seu, cà elu inca e amoresatu de acea copila, si cà si ea respunde acestui amoru?

Oh, o astu-felu de lovitura ar fi fostu pré mare pentru unu amicu iubitul!

S'a determinatu dara, ca mai bine sè suferè elu, decâtu amiculul seu si se céda acestuia pe iubit'a sa.

Nu erá dubiu, cà vediendu dins'a, cà elu nu o mai iubescè, se va decide cu securitate se mérga dupa amiculul seu.

Erá de lipsá dara, ca sè o informeze prin o epistola cà elu nu o mai póte iubi.

Oh! amicía, câtu te areti de triumfátoria!

VII.

DESCURCAREA.

Nu multu dupa acésta convorbire între amici, cercetá Justinianu pe cunoscinti'a cea nóua, cu scopu, de a-i comunicá planulu seu si de-a o peti.

Amalia erá o copila ca de 16 ani, fórte interesanta si ce e mai laudabilu pentru o féta, erá pe câtu se póte mai modestia si cu cele mai bune purtári.

Lui Justinianu erau cunoscute aceste nobile însusíri ale dinsei si pentru aceea s'a decisu la acestu pasiu.

Ea avea numai o muma, cà-ci tata-seu erá deja in mormentu.

Ambele traiau cam retrase, — cà pensí'a ce o capetau nu le iertau a face spese mari.

Justinianu fu bine primitu in acea casa, inse dupa ce facù cunoscutu Amaliei scopulu venirei lui, i díse acést'a:

— Mi-pare tare reu domnule, cà trebue sè-ti dau corfa, dar nu sum in stare a stinge simtiemintele, care le nutresce deja anim'a mea...

— Cum, domnisióra, — dta iubesci deja?

— Iubescu si credu, cà sum iubita, me miru numai, cà nu-ti este cunoscutu si dtale acést'a?

— Si de unde sè-mi póta fi mie cunoscutu?

— De la amiculul dtale, cu care ai fostu atunci la reduta si care mi te-au prezentatu...

— Si de unde sè scéfe dinsulu?

— Elu e insu-si, care mi-a dechiaratu amoru, si pentru care si anim'a mea bate...

— E cu putintia? — strigá Justinianu ca esítu din minti.

— Si pentru ce te miri asié domnule? — intrebá ea curiósá.

— Pentru cà elu nu mi-a spusu nimicu despre acést'a, de si e amiculul meu celu sinceru.

— Da, e asié, si sperezu, cà amorulu nostru nu va incetá, de óre-ce ambii ne iubimu din tóta anim'a.

O povóra nespusa simtí Justinianu ca-diendu de pe anim'a lui, si o radia de sperantia lu-strabatù...

Nu multu dupa aceea se recomandá, cà grabiá sè mérga la amiculul seu.

Lucru minunatu! mergèndu sè petiésca erá tristu, si acum, dupa ce a capetatu corfa, cugetai, cà sare din piele de bucuría.

Pe amiculul seu lu-aflá scriindu, inse abié intrá pe usia, candu acést'a indata aruncá scrisorile in laditi'a mesei.

— Cum? tu ai secrete de mine? — i imputá Justinianu.

— Nu-i nimicu interesantu.

— Tocmai cu atátu mai putinu ai avé cauza sè ascundi de mine. Deci sè lasámu aceste la o parte, eu am venitu la tine pentru unu lucru importantu.

— Sí ce felu de lucru?

— Spune-mi adevèratu: tu iubesci pe Amalia?

Valeriu rosi ca foculu, — apoi se grabi:

— Cine ti-a spusu?

— Ea sine-si, eu vinu tocmai de acolo.

— Intr'adeveru, eu am iubitu-o odata, in-se ce-au fostu a trecutu; mi-pare numai bine, cà te-ai decisu se o iei de socia, fiindu o copila brava.

— Dar candu ti-asiu spune, si inca cu juramentu, cà eu nu o iubescu, nici voi luá-o de socia?!

— Pentru ce ai voitu dara sè o peticiesci?

— De securu nu din amoru.

— E cu putintia? ah, amice ér mi-ai datu viéti'a!

— Dara tu o iubesci si acum?

— Mai multu ca ori candu.

— Si Cornelia ta?

— Ah! n'am ce face, amorulu catra Amalia m'a facutu de am uitatu-o.

— Ah! ér respiru liberu! — strigà Justinianu mai estu din sine de bucuria.

— Ce voiesci sè dîci prin aceea?

— Acea Cornelia, pe care o iubiai mai nainte, nu e nime alta, decâtu Cornelia mea cea adorata.

— Ce audu? si tu nu mi-ai fostu spusu nimicu?

— Nu; ca sè nu te nefericescu pe tine; acum inse vediendu, cà anim'a ta bate pentru alt'a, ti-potu spune.

— Si tu ai voitu sè-ti sacrifici ferici-rea ta?

— Totu asié te potu intrebá si eu pe tine; tu inca ai facutu asemenea.

Amicii se imbratîsiara ferbinte si lacrimi de bucuria cadiura pe fecele lor.

In fine i aretà Valeriu si scrisórea, care o scriá candu intrà Justinianu in odaia, si pe care o ascunse asié cu grabire in laduti'a mesei.

Acést'a erá o epistola menita pentru Amalia, in care i dechiará, cà nu o mai iubesc, fiindu asié securu, cà nu va refusá pe Justinianu.

Ce bine, — cà i-a prevenitu Justinianu!

Indata dupa acést'a se grabi Justinianu a scríe o epistola doritei sale Cornelia.

Aici i facù cunoscutu totu lucrulu, o asecurá despre amorulu celu mai ferbinte, — care l'a nutritu in totu timpulu pentru ea; i descrise suferintiele sale cele mari din ór'a in care elu s'a vediutu silitu sè abdîca de dîns'a, si a cerutu iertare atâtu de la ea, câtu si de la parintii ei...

In scurtu timpu primî respunsulu si ier-

tarea, descriindu-i si ea suferintiele ei din sé-r'a aceea fatala incóce...

Valeriu inca cerù mana Amaliei, si fu incoronatu de unu resultatu bunu.

Amicii fura si remasera in amicf'a cea mai intima.

Nicolau Cisca.

Durerea.

Reu me dóre, ce me dóre,
Dar durerea nu mi-o scíu;
Si cu dîle 'ntristatórie
Anii trecu, me lasa víu.

Si de candu amaru me dóre
Anim'a séu ce — nu scíu,
Cautu de lécu o mandra flóre.
P'alu vietii malu pustíu.

N'o gasescu; mai reu me dóre
Ran'a grea, ce nu mi-o scíu;
Du-me, mórte, de sub sóre,
Sè me vindecu in — sicríu!

1868.

I. Lapedatu.

Despre sinucidere.

Sangele omenescu a fostu in toti timpii eftinu ca si ap'a. Ori câtu amu frundiari paginele istoriei, nu dàmu de alta-ce, decâtu cà fia-care pagina a ei e fecundata cu suculu scumpu alu sangelui omenescu. Ar fi o incercare de totu zadarnica, déca amu scrutá, cà óre omulu ucide pe omu — pe confratele, pe consociulu seu — séu elu se ucide pe sine insu-si, si care din aceste dóue casuri este mai infioratoriu si totu odata mai nebulu? Cà-ci omulu se ucide pe sine insu-si, candu omóre pe altulu, pe confratele, pe asemeneale seu, si pune capetu vietiei confratelui seu, candu sigurma insu-si viéti'a. Nebunía ici, nebunía colu. Cu tóte aceste inse lumea e dedata a cercá nebunía multu mai mare in sinucidere, de óre ce acést'a comite crima contra legii prime si fundamentale a naturei, pe care se baséza intréga viéti'a sociala, si anumitu ea comite crima contr'a legii propriei conservári a omului si contr'a amórei catra viéti'a propria, éra de

alta parte pentru că si egoismulu e in flóre deplina.

Altu-cum sinuciderile sunt, peste totu, mai rare decâtu omorurile.

Cu tóte aceste inse fiindu că sinuciderile au inceputu a jocá in timpii mai recinti unu rolu ca nici candu alta data, ele merita, cu totu dreptulu, o atentiune mai seriósa din partea nóstra, ba, mai multu, e chiar si necesariu sè meditámu despre acésta confusiune teribila a fiintiei omenesci, că-ci nime nu póte scí unde lu-va conduce vre-odata pasiunea, de cum-va nu va opune de timpuriu unu veto potinte vócei ei.

Dupa esinti'a sa interna, sinuciderea nu este alta-ce decâtu pasiune — emanata din pasiune.

Nimenea nu stinge cu man'a propria lumin'a vietiei sale, déca n'a cadiutu preda desperatiunii, adeca a celui mai potinte afectu, preda invingerii a supra ratiunii.

Sè nu ne seduca objectiunea, ce se face din partea mai multoru ómeni, că adeca: multi se sinucidu cu sange rece, cu resolutiune si consciintia deplina, ca si candu pasiunea nu ar consiste in turbare, in confusiunea ratiunii, si ca si candu pasiune nu ar fi totu, ce ca potere négra face ca omulu sè-i simtiésca dominatiunea! Celu ce si-prepara mórtea, in aparintia, cu atât'a linisce si resolutiune, ba, precum s'a intemplatu de multe ori, déca nu-i succede séu i se nimicesce incercarea d'antâiu, o repete si nu cugeta la alta-ce decâtu singuru numai la ea, unulu ca acel'a e multu mai multu dominatu de demonulu pasiunii — de nebunía; că-ci déca ar avé intru adeveru minte, atunci si-ar alege altu medilocu spre a scapá de periclulu amenintiatoriu, decâtu ca sè se nimicésca insu-si.

Deci, despre sinucidiatori se póte dice cu totu dreptulu si fara a-i vatemá nici câtu e mai putínu, că sunt nebuni, si acésta nebunía li esopera unu locu de odihna in sinulu sacru alu pamentului.

Diseramu mai susu, că mintea si ratiunea sanetósa ar alege altu remediu pentru salvarea omului din periclulu amenintiatoriu. Si intru adeveru, totu omulu care se sinucide, a renunciatu la salvarea sa si móre in credinti'a firma, că s'a ascunsu in locu siguru. Argumentatiunea, că omulu numai asié si-póte asigurá viéti'a contra veri-ce atacu si periclu, — déca si o ié insu-si, numai atunci amu poté-o intielege, déca toti amu fi sofisti séu ni-aru

lipsí si cea mai mica facultate cugetatória.

Fia-care sinucidiatoriu e unu dramaticu reu, că-ci a concesu ca confusiunea dramatica sè se desvólte in nodu gordianu, pe care nu lu-mai póte descurecá, ci numai taiá. Fia-care sinucidiatoriu e unu matematicu reu, din dóue puncturi de vedere, antâiu pentru că n'a prevediutu si evitatu deficitulu poterii sale, si apoi pentru că crede a fi absolvitu de detoria, déca rumpe in bucáti tabliti'a pe carea e scri-sa socotel'a, adeca viéti'a sa.

Elu e unu egoistu, pentru că nu cugeta la alta-ce, decâtu singuru numai la sine-si la persón'a sa.

Pana candu existe pe rotogolulu pamentului o fiintia, o anima, care me iubesc si o iubesc, pana atunci nu mi-este nici decâtu iertatu a dispune insu-mi despre mine si despre viéti'a mea.

Si chiar déca asiu avé nefericirea sè nu vietuiésca pentru mine asemenea fiintia, atunci aci mi-este patri'a, care reclama pentru sine esistinti'a mea; aci e omenimea, facia de care nime nu e atâtu de miseru, încátu sè n'aiba a impliní detorfi mari, detorfi sacre, cari lu-voru remunerá.

Sinucidiatoriulu e, in fine, unu lasiu si unu nepotintiosu, pentru că evita greutátile vietii si intinde descuragiatu man'a dupa viéti'a sa, pentru că nu posede potere d'a traí, d'a si dá séma de faptele sale, d'a stá forte si nemiscatu in vârtegiulu valuriloru fortunóse, acolo, unde e usioru a morí.

O asemenea sentintia condannatória e fórte rigida facia de cugetulu că: de câte ori nu se opune omulu din tóte poterile ca impregiurările sè nu devina mai tari si mai puternice de câtu elu, inse vai! de câte ori devinu ele mai potinte de câtu omulu singuratecu, fia elu inca pe atât'a de puternicu, cu tóte aceste inse ea trebuie totu-si sustienuta, pentru că sinuciderea nu se póte nici odata aprobá, arareori escusá, inse totu-de-una e de a se despretiú.

Acést'a se va vedé mai apriatu, déca vomu scrutá motivele din cari si pentru cari se comitu sinuciderile.

Ací avemu inaintea nóstra o multime de motive, cari paru a rectificá óresi-cum sinuciderea, — si pentru aceea receru o tratare speciala.

Sè ni aducemu numai a minte de dorerea aprópe nesuportabila a animei, care póte tor-turá si nimicí pe omu.

Óre nu vedem repetîndu-se pe tótdâu'a exemplulu nefericitei Dido, si amórea neferice apesandu in man'a fiintiei desperate si abandonate cutitulu salvatoriu? Óre nu forméza in diuarie o rubrica permanente scirea despre nimicirea familielor intregi, pentru cà li lipsece panca de tóte dilele, ceea ce póte e lucrulu celu mai nedemnu ce póte ajunge vreodata pe omu? Séu nu ni este pré cunoscuta intemplanca, — cà unu omu diliginte, succumbendu valurilor vietii lasa ca mórtea fisisa sè urmeze, ca necesitate naturale, mórtei morale premerse!

Desonorarea nevinovata si rusinea — cine nu scéa càtu de tare dorescu ele mórtea! Si cine nu si-aduce a minte aci de Lucretia cea casta din timpii Romaniloru morali!

Càti nu se sinucidu de fric'a mortii, pentru cà sunt cuprinsi de vre-unu morbu necurabilu, séu voiescu a preveni vre-unu periclu de viétia inevitabilu! Pe unii ca acestia nu i arunca in abisulu nimicirii atát'a sempitern'a dorere corporala, ci mai vèrtosu dorerea sufletului, emanata din cea d'antâiu.

A aduce in casulu acest'a o sentintia condamnatória, e nu numai greu, ci chiar si tiranicu.

Si a numitu, e contra umanitàtii d'a isbí cu fulgerulu escumunicatiunii in nefericitulu parinte, care nu póte îndurá mai multu lipsele si torturele fómiei, de cari sunt cuprinsi socí'a si copíi sei, si elu sermanulu e incapabilu d'a li ajutá.

Si totu-si, si in casulu acest'a e prudente elu óre? Convinsu e elu óre, cà nu mai este posibilu nici unu ajutoriu? Si de cum-va a si încercatu tóte pentru salvarea scumpiloru sei, óre nu l'a împedecatu pe elu superbi'a d'a cersî? E tristu, de trei ori tristu, candu omulu e constrinsu sè-si iee refugiulu la cersitu, inse considerandu-lu mai de aprópe si prin ochilarii dreptátii, elu nu face alta-ce, — decátu cà apeléza la o bunetate, care pentru altulu e detoría? Cine nu si-aduce óre aci a minte de nemeritoriulu nostru poetu A. Muresianu, care escusa in „orfan'a din munti“ nefericit'a meserfa a nefericitorulu cersitori, — candu díce:

„Cersiesce orbu 'n piatie
Si nu-lu poti defaimá,
Cà-ci miser'a-i viétia
Cu ce si-ar sustiené?“

Cu placere trebuie deci sè recunoscemu, cà sentinti'a condamnatória se stracóra in ca-

sulu acest'a fórtu sporadicu de pe buzele nóstre, si cà unu asemene sinucidetoriu se bucura de escusare multu mai mare, decátu ori-care altulu, fara inse d'a fi purificatu pe deplin de culp'a faptei sale.

Se întielege, cà ar fi multu mai bine, déca ómenii s'aru ingrigi ca sè nu mai existe d'acesti nefericiti in mijloculu loru. Cu acésta dorintia ideala, care la totu casulu se va realisá odata, sè revenimu la altele.

Amóre nefericita! Sperantia nimicita! éta exprimata, in pucine cuvinte, o lume intréga de dorere, si totu-si càtu e de mare numerulu acelora, care supórta acésta stare nesuportabile! Si óre pentru ce nu facu acést'a toti ómenii, cari au nefericirea sè cunósca acésta situatiune trista a vietii? Aci nu potemu raspunde alta-ce, decátu cà ei sunt pré debili, pré miseri in vointia.

Pentru cà nu cugeta la altu-ce, decátu singuru numai la scaparea loru, in locu d'a cugetá, cà ah! câte fiintie, câte anime, — nu existu in lume, carora li merge si mai reu, si cari sunt si mai nefericite.

Déca amu fi invetiatu a avé mai multe idei mari, atunci amu fi intru adeveru mai fericiiti mai întiepti si mai buni.

Unii ca aceia inse, cari se arunca in bratiulu mortii de fric'a ei, comitu o absurditate si nebunfa atátu de mare, precum numai si póte cugetá mintea omenésca, cu alte cuvinte ei sunt impertinenti in gradulu superlativu, pentru cà aceleréza disolverea operei naturei, care se afla deja in descompunere.

Da, unii ca acestia au impertinentia, nu inse adeverat'a tarfa crestinesca a suferitoriloru.

Nu incapè nici cea mai mica indoiéla, cà nici o epoca nu se póte asemená cu a nóstra in privinti'a spiritualismului, a moralitàtii si a umanitàtii, inse déca voimu a fi drepti si sinceri, apoi trebuie sè recunoscemu, cà au fostu epoce — si inca multe — in cari s'au comisu mai pucine crime si cu rafinare mai mica, in cari simtiulu de detoría erá mai strictu si mai santu, in cari adeverat'a potere morala — de-si in neconsciintia mai mare — detiermuriá vointi'a si poterea ómeniloru.

Cà-ci altu-cum cum s'ar poté intemplá, cà copíi cei mici se sinucidu de fric'a pedepsei parintiloru loru, cà fetele si tinerii de câte 15—16 ani si la cea mai neinsemnata vatemare ieu in mana numai decátu si in modu pateticu cutitulu séu revolverulu, séu cyanicali, atátu de iubitu asta-di de acesti despe-

rati? Că-ci altu-cum cum s'ar poté privi sinuciderea de unu remediu universalu de scapare din vre-unu necasu, séu de inimicitia, cu care suntemu amenintiati, séu, in fine, de disgrafă, mai alesu candu acést'a provine de la fiinti'a iubita?

Dar sè terminàmu, că-ci nu vomu a ne obtrude de moralisatoriu, nici a jocá pe predicatorulu, ci scopulu acestei tratări a fostu numai d'a scrutá causele, pentru cari sinuciderea — acésta aparintia nebuna a omului — a aflatu in toti timpii partinatori, éra acuma domina, asié dicundu, intregu universulu.

In fine cu dorerea trebue sè constatàmu, că vai! pucine anime peregrinéza in gradin'a vietii, — inse cu atâtu mai mare e numerulu omunculiloru sentimentali si ipocondrici, cari facu nesigure caràrile lumii, unu reu acest'a la care multu contribuimu noi insi-ne si de care nu vomu scapá nici odata.

Alessiu Olariu.

Doine si hore poporale.

— Din Transilvania. —

Maandra, dorulu de la tine,
Peste multe déluri vine,
Nicairi nu se alina,
Pan' la mine la anima.

W. H. H. Populans!

Striga mandr'a din gradina,
Sè me ducu la ea la cina;
Striga mandr'a din prilasu, *)
Sè me ducu la ea de masu;
Striga mandr'a dintre flori,
Sè me ducu la ea in diori;
Striga mandr'a din ograda, **)
Sè me ducu la ea indata;
Striga mandr'a din chiotóre, ***)
Sè me ducu la ea cà móre!

Cà tu lele-asié-i ganditu,
Candu pe mine m'ai uritu,
Cà tu de me vei lasá,
Alt'a nu mi voiu capetá,

*) Treacătoare (la gardu.)

**) Corte, curte.

***) Cornulu casei.

Mai mandra si mai subtíre,
Nu ca tine o făr' de fire,
Mai mandra mai sprincenata,
Nu ca tine-o deschiuchiata.

Diu'a nóptea demanéti'a,
Lacremile-mi uda faci'a,
Sórele candu se ivesce
Firea 'ntréga o noiesce,
Numai pe men' superatu,
Cum me-affà m'a si lasatu.
Cresceti flori dar nu 'nfloriti,
Că-ci acum nu-mi trebuiti,
Déca-atunci n'ati infloritu,
Candu mie mi-ati trebuitu!
Cresceti flori ca parii 'n via,
Dór' mórtea mea o sè via,
Sè-mi curme acésta viétia
Négra ca ceriulu cu cétia.

Frundia verde si-unu banutiu,
Nu stà lumea intr'unu dragutiu,
Ba stà dieu déca-i mandrutiu!
Frundia verde si-o fragutia,
Nu stà lumea 'ntr'o dragutia,
Ba stà dieu déca-i mandrutia!

De uritu arda-lu foculu,
Galbinit'am ca si soculu;
De uritu arda-lu par'a
Galbinit'am ca si cér'a!

Vino mundra sè fugimu,
Pe din susu de cîntirimu;
Sè fugimu sè ne iubimu,
Pana-i érb'a necalcata,
Si róua nescuturata,
Vino érb'a s'o calcàmu,
Róu'a sè o scuturàmu,
Gur'a sè o sarutàmu.

De cine dorulu se léga,
Nu-i para lucrulu de siaga!

Decàtu sluga la ciocoiu,
Mai bine ciobanu la oi.

Culese de

N. F. Negrutiu.

S A L O N U

Inaugurarea solemnă a societății literare
Petru Maioru.

— Buda-Pesta 9/6 1873. —

„Mintea, marita natia daco-romănească; Mintea! candu te vei lumina cu invetiatur'a, cu luminatele fapte bune te vei uni: mai alésa natia pe pamentu nu va fi înaintea ta!“

Cichindealu.

Mintea, da mintea, este, carea aretandu omului directiunea ce-i este destinata pe pamentu, lu-radica a supra universului. Dar nemoritoriile Cichindealu, permite unui fîiu alu maritei tale natîe daco-romănească, pe care o adóra întocmai precum stă uimitu de puterea si sublimitatea geniului teu, permite-i ca între valurile unoru impressiuni poterice de cari în acestu momentu este impresoratu, sè-ti dîca, că ai uitatu ce-va; ai uitatu că anim'a — anim'a este acea putere divină ai neinvingibila, care în momente de rari evenimente candu ea este agitata, se radica chiar si d'a supra mintii, rapindu cu sine pana la divinitate pe debil'a fîntia — în carea ea si-a claditu tronulu seu.

Sunt momente, candu unele rare evenimente esercendu o extrema putere a supra omului, facultatea ratiunei se retrage în fundu din naintea valurilor animiei, ca sguduia totu internulu seu.

Sub influinti'a unui atare evenimentu de importantia me aflu eu, candu vreu a descrie marelui publicu actulu nationalu petrecutu în Lunia Rosalielor în Buda-Pesta, la care recerendu-se o rece obiectivitate me semtiu destulu de debilu d'a fi predomnit de puterea animiei, acestui mitutelu tiranu alu omului, si me temu a nu esagerá.

„Dar éca, si cadit în peccatulu esageratiunii — póte va díce cine-va — însusindu atât'a însemnetate actului din cestiune.“ E bine, rogu-ve, candu o mica céta de eroi are d'a se luptá în decursu de 12 ani necurmatu pentru pastrarea celui mai sacru tesauru ce posedé, pentru limba; candu acést'a lupta este încordata si sustienta contra unui molochu puternicu, arbitrosu; candu, în butulu atátoru greutáti, mic'a compania reese victoriósá: óre conductulu de triumfu si gustarea primelor frupte ale victoriei nu este de importantia? Eu, ca unulu dintre participanti, si sum convinsu că împreuna cu mine intrég'a colonia romana carea a gustatu din acelea frupte deliciose, nu potemu denegá importantia actului, că-ci o sentîmu...

Localitatea societáti unde aveá sè se petreca actulu de bucuria o vedemu straformata într'unu micu paradisu, dícu paradisu, pontru că idealulu fericirii fie-carui adevératu romanu: consolidarea tûtororu sufletelor romane sub drapelulu romanismului, érá alegorisatu înaintea ochiloru nostri. O superba amazóna cu stindardulu nationalu în man'a stanga, pe capu cu o diadema stralucita, de a supra careia simbolulu aurorei reversendu radiele-i aurie, stetea sumetia pe o stanca ce érá Dacia; la peciórele ei sborá vulturulu falnicu. Privirea-i majestósá érá atentita spre drapelulu ce portá inscriptiunea sublimei trinitáti: „Roma-

nismu“, „Cultura“, „Progresu“, érá cu man'a drépta aretandu flamur'a ce ni inspir'a: „Uniti-ve în cugetu uniti-ve în sentiri!“ Acestu imposantu tablou, care érá încungiuratu de o girlanda pompósá de flori, rami verdi si flamure nationale, este productulu penelului unui membru alu societáti, alu bravului si talentatului nostru june Adrianu Diaconu, technicu, ale carui tablouri în acuarelu fusera laudate atâtu le espositiunea din Londra, câtu si la cea din Paris, si cari figuréza de presinte si la espositiunea din Viena.

La 4 óre érá o frumósá cununa de óspeti adunata. Acolo erau dómnele: Serbu, Babesiu, Miculescu, Perianu, Demetroviciu si amabilele dsióre Angelina si Alesandrina Babesiu, Julia Ratiu, Laura si Maria Ionescu etc; érá dintre domni avuramu onóre a salutá pe Dd. Dem. Ionescu, Dr. Gallu, Cosma, Babesiu, Mustetiu, Muresianu, Miculescu, dr. I. Popu presedintele societáti „Romania Juna“ din Viena ca reprezentante alu ei, si tinerimea studiósá si absoluta, carea mare parte nu mai încapuse în sala, ci stetea prin coridoru. În presinti'a acestui publicu alesu se începura productiunile cu intonarea *Resunetului*, care deveni imnulu nationalu alu romanilor; se esecutara dóue strofe, cea prima si „Pe voi ve nimicira“, cari petrunsera animele ascultatoriloru.

Apoi presied. societáti, *Gavrila Mihali jun.*, deschise siedinti'a cu o frumósá si alésa cuventare, în carea accentuandu marea însemnetate a sciintieloru, ce singure potu cascigá în susu si în josu respectu si valóre unui poporu, spuse că cultivarea acestor'a si a pus'o de tîenta si detorintia junimea romana, din Buda-Pesta intrunindu-se în o societate, carea în firmulu propusu că va fi démna de elu, inscrise pe drapelulu, sub care are se lupte, numele marelui nostru literatu *Petru Maioru*, ale carui scumpe osaminte jacu aici în Buda. Dupa ce junele nostru oratore, din a carui intréga fîntia respirá nobilulu focu alu insufetîrei, si-incehé discursulu cu solemnulu juramentu: „că vomu urmá fapteloru marelui nostru patronu“, publiculu rapitu de acestea cuvinte serbatoresci erupse în frenetice aplause si eschiamári: „Sè traiéasca!“

Gruia Limba ni descrie pe „*Barbatulu de caracteru firmu si lupta resoluta*“ cu coloru viue si agere trasure caracteristice. Elu demustrá pana la evidintia, că caracterulu firmu în lupta, prin fapta se manifesta si otielesce, că-ci aceea i este elementulu. Ni aduse esemple din timpurile mai noue pe „genialulu Thiers“, „marele patriotu Gambetta“, „divinulu Castelar.“ — Dintre luptatorii romanismului pe Stefanu celu mare, Mihaiu, Barnuti etc. Érá unu ce înaltatoriu de sufletu, candu bravulu nostru confrate inspiratu de sublimitatea ideelor, ce însu-si le desvoltase, întorcédu-se catra tablourile de pe parete, ce represintau geniele si martirii natiunei nóstre, li adresá o ruga tíesca, din carea estragemu urmátóriele: „Oh voi Spirite ale Eroiloru de la Calugareni! Voi Sincai, Lazaru, Cichindealu, Petru Maioru si consoci; Voi tóte Spirite maretie si martiri ai Romanismului ori unde ar jacé cenusi'a vóstra, ori pe unde ar sborá spiritele Vóstre, veniti la noi ca unu graiu alu consciintiei nationalé si semenati în noi debiliu vostri urmatori, se-

menati tari'a dintru înnaltîmea maririi vóstre si aruncati in noi schintéu'a din foculu vostru sacru, pentru cá si noi se ne intarimu si insufletîmu spre fapte maretie si pentru cá cu totii intr'unu coru si cu dreptu cuventu se potemu díce:

„Astu-felu e Romanulu si romanu sum eu,
Si sub jugulu barbaru nu-mi plecu capulu meu!“

Acestea cuvinte intr'atát'a au emotiunatu publiculu ascultatoriu, încátu sgomotósele aplause, cu cari fura primite, dovediau eclatantu, cá a vorbitu unulu, ce simtieau toti.

In mijloculu acestei undulatiuni a entusiasmului *Georgiu Vuia* medicinistu d'alu III anu vine cu „*Sentinel'a Romana*“ a lui *Alesandri* sè puna la proba poterea ardiétoria a schintelei natiunale carea deja erá in flacara. Si in adevèru óre afla-se romanu, a carui anima se nu bata mai infocatu, alu carui peptu se nu respire mai puternicu, alu carui sufletu se nu se înnaltie mai falnicu la audiulu despre bravur'a supranaturala ce a festu capabilu a reportá bratielè vengióse ale acelu ostasiu romanu, pe care inca si sumetiulu vulture alu Daciei vediendu-lu amenintiatu de „nóru lu greu ce inaintéza“ lu-compatimesce graindu-i cu jale.

(Vult.) „Oh! viteze neferice
Ai se peri in campu aice“ —

(Ost.) „Eu se peru? eu? nici odata
Vie-o lume incrunzata
Vie valuri mari de focu
Nici cá m'oru elintí din locu!“

*Cá-ci Romanu sum in potere
Si Romanu 'n veci nu pere!“*

respunse cu fala vitédia sentinel'a si victori'a fu a ei. Acésta scumpa margea a literaturèi nóstre, din care fie-care cuventu atinge córdele cele mai simpatice ale sinului romanescu, fece de lav'a de insufletire a ascultatoriloru esundá la audirea ideelorú maretie.

Dupa ce corulu vocalu ca de scurta pausa re-creatória intoná „*Venatoriulu*“, care cu melodi'a-i placuta asemenea incantá animile, se ivi ascultatoriulu de politechnica *P. Iliesiu* si rostí disertatiunea sa: „*Superbi'a natiunala*.“ Subietulu placutu, elaborarea eminenta, vestmentulu originalu elu acestei disertatiuni, apoi tienerea libera neafectata, gesturile nimerite, vócea curata metalica, cu carea interpretá acestu genuinu fiu alu poporulu *superbi'a natiunala* a romanulu democratu, intru atát'a placú auditoriloru, cari toti erau mandri d'a simti in sine-si acestu sembure de caracteru, in cátu damele nóstre, pe cari le petrunse pana la lacremare caracterisarca nobileloru anime ale strabunelorú matrónè *Cornelia*, *Lucretia*, *Veturia* — inca si acuma si-aducu a minte cu multa placere de „belulu“ romanasiu, care atátu de bine li-a sciutu vorbi la anima.

Pies'a urmatória din programa fu dedicata numai damelorú. Junele medicinistu *Ionu Panca* dechiamá cu foculu unui atletu poesi'a „*Catra Romane*“ de *Vulcanu*. Elu li spuse cu cuvinte dulci: „Sunteti incantátorie, fintie delicate, ca sarutarea prima ce o fura de la amata-i unu june incantatu.“ Si fragedele romanucie surisera cu placere, convinse fiindu cá ce audu nu sunt frasele lingusítorie ale cutarui falsu curtenitoriu, ci sorgintele acelorú frumóse accente este nobilulu sinu alu unui confrate alu lorú.

Dr. *Ionu Popu*, presiedintele societátii „*Romania Juná*“ de la universitatea din Viena in calitate de representante alu ei luá acum cuventulu si salutendu in termini caldurosi societatea *Petru Maiorú* i impartesi intimele felicitatiuni si urári de lunga si fructuósa viétia, ce i doresce sor'a societate „*Romania Juná*.“ Membrii societátii precum si publiculu coadunatu petrunsi de aceste frumósa manifestatiune de unire si colegialitate intre surcelii generatiunei vítoriului erupsera in aplause sgomotóse si vivate entusiastice!

Intr'acést'a insufletire generala intoná corulu vocalu „*Limb'a romanésca*.“ La audiulu ei toti fura incantati de armoni'a accentelorú melodióse. Variatiunile de solo le esecutá *A. Barianu* cu desteritate artistica.

Dupa acést'a se cetí adres'a dlui presiedinte alu societátii *I. Vulcanu*, in carea impartesindu-ni adenca regretare, cá-ci impiedecatu de grave impregiurari familiare nu póte luá parte la acést'a festivitate, doresce societátii prosperare si fericire intru multi ani!

Strigari generale de „Sè traiésca“ fu respunsulu. In acestu momentu sosí urmatóri'a depesia:

„Societátii „*Petru Maiorú*“ Pesta. Salutu scopulu ce-lu inauguredi in centrulu domnirei care ne uresce. Deie coriulu, ca puii teneri ai betranului vulture din Roma se fie totu teneri, otieliti in fortia se in florésca si se eternisedie intru adevèru numele lui *Petru Maiorú*. Societatea de lectura *Oradana*.“

Acést'a placuta suprinde, ce ni cascigara fratii nostri din *Oradea* fu multumita cu viue aplause si urári de „Sè traiésca!“

Apoi v.-presiedintele multumindu on. publicu pentru interesulu ce l'a manifestatu fatia de societate siedinti'a de inaugurare a societátii literarie *P. M.* se dechiará inchisa.

Ca de despartire corulu esecutá: „Mominte dulci de dulci placeri — adio!“ si publiculu s'a departatu intre manifestári de multumire, bucurie, si insufletire.

Sér'a unu numeru frumosu de „barbati, betrani juni teneri“ se adunara in onórea dílei la o „*cina natiunala*“ in restauratiunea „*Clemens*“ din paduriti'a urbei, unde prin toaste si cantari natiunale se inchiaia acést'a dí memorabila, in carea s'a pusu base solida unei corporatiuni, a carei scumpa chiamare este afará de aceea d'a dá impulsu literaturèi nóstre prin medilóce spiritali, morali, si materiali — a reformá dupa potintia lancedit'a viétia sociala a coloniei romane din *Buda-Pesta*, carea coplesita de influinti'a elemintelorú straine si in lips'a factorilorú necesari amortise din dí in di.

Georgitia.

Fric'a de profetire.

Viena 14 juniu.

Bietulu omu s'a dusu. Chiar adi e septeman'a, candu a plecatu sermanulu. In acésta Viena, acuma atátu de saraca, elu a fostu — celu mai saracu. L'am vediutu in opera, in teatrele din suburbie, la comedie cele mai vesele si la farsele cele mai de risu; dar elu siedea totu-de-una seriousu, morosu, indispusu, par cá numai corpulu lui s'ar fi aflatu acolo, ér spiri-

tulu seu ar fi sboratu departe, par' că o idea l'ar tor-
turá necontentitu.

Mai veselu a fostu eri, candu a plecatu, intrandu
in vagonu cu canele seu din Neufundland, care —
precum se vede — e unic'a sa bucuria, unic'a fiintia
in care crede si de care nu se teme.

Cine n'ar fi compatimitu pe acestu bietu omu,
de pe a carui budie surisulu e esilatu pentru totu-
de-una!

Dar nici nu v'am spusu inca, — cine es-
te elu?

Pardonu! Éta dara vinu a vi spune, — că
omulu despre care vi vorbescu e — tiarulu
Russiei.

*

Credu că ati cetitu si dvóstre prin diuarie, ér
de cumva n'ati cetitu, éta v'o spunu io, că tiarulu
sub totu decursulu petrecerii sale in Viena a fostu a-
tátu de reu dispusu, încátu nimene nu l'a veduitu su-
ridiendu.

— Óre pentru ce e dinsulu totu asié de seriosu?
— se intrebara multi, si de siguru veti fi intrebandu
si dvóstre.

Éta ceea ce vreu sè vi povestescu!

*

Se díce, că tiarului i s'ar fi profetítu inca in ti-
neréti'a sa, că viéti'a lui va ajunge de trei ori in peri-
colu mare. De dóue ori va scapá, dar a treia óra va
cadé victima.

Tiarulu rusesecu, ca rusu ce este, crede in pute-
rea profetíriloru. Éta esplicatiunea naturelului seu
morosu!

De dóue ori viéti'a lui deja s'a aflatu in pe-
ricolu, si acuma elu se teme de a trei'a ocaziune,
care — conformu profetírui — are sè fia fatala pen-
tru elu.

*

Primulu atentatu spre viéti'a tiarului Alesandru
II s'a facutu la 16 aprile 1866.

Elu se preamblá in gradin'a de véra a palatu-
lui din St. Petersburg, insotítu de frate-seu si cu al-
te rude.

Chiar voiá sè se suie in carutia, candu unu ti-
neru descarcá spre elu unu pistolu. Inse chiar in
momentulu candu ucigatoriulu voi a-si descarcá
pistolulu, unu soldatu — carele i observá intenti-
unea — i lovi man'a, si astu-felu plumbulu sborá
in aeru.

Atentatoriulu Dimitri Caracosow fu spendiu-
ratu, ér mantuitoriulu Comissarov fu nobilitatu, si a-
ristocrati'a i-a datu 300,000 de ruble.

*

Alu doile atentatu a urmatu la Paris in 6 ju-
niu 1867.

Napoleon se aflá in culmea puterii sale. Elu pri-
mí — la espositiunea universalá pe toti principii Eu-
ropei ca óspeti.

Intre acestia se aflá si tiarulu.

In onórea loru se arangiara mai multe solenitáti
spectaculóse. Domnitorii chiar se rentórsera de la un'a
din aceste.

In trasur'a prima siedeá insu-si Napoleon, cu
imperatulu Alesandru si cei doi fii ai acestuia. In a
dóu'a ocupau locu regele si principele de coróná pruz-
sescu, principele de Hessen si contele Bismark.

De odata se audi dintr'unu coltiu strigatulu:
„Vive la Pologne!“ si de odata resuná descarcatur'a
unui pistolu. Uniform'a lui Napoleon si archiducelui
Vladimir fure stropite de sango, dar nimene nu fu
ranitu.

Faptuitoriulu érá unu polonu din Volhinia, nu-
mitu Berezovski.

Acest'a érá-si din caus'a aceea nu-si potú realizá
intentiunea, că unu calaretiu de langa trasur'a impe-
ratésca, observandu intentiunea lui, i sari cu calulu
inainte.

Plumbulu intrá in calu, si acel'a cadíu numai
decátu... Cei patru domnitori si principii se aredicara
numai decâtu in trasura, sè arete poporului, că nu li
s'a intemplatú nici o nenorocire. Toti patru insi erau
iritati; Napoleon érá maniosu, ér tiarulu albu ca
paretele.

Polonulu fu condamnatu la inchisóre pe
viétiá.

*

Restulu profetírui — nu se scie. Dara tiarulu se
teme fórté. E purure ingrigitu, si profetírea nu-i mai
ese din capu.

Sermanulu de elu, lu-compatimescu!

Io nu sum tiaru, inse nici nu dorescu sè fiu. De-
cátu purure cu fric'a 'n spate, mai bine — dascalu ro-
manescu.

Si io am veduitu espositiunea, dar nu m'au gri-
gitu 700 de politiai, ca pe elu, si totu-si am fostu mai
siguru de viéti'a mea.

Io credu, că tiarulu ar in schimbá bucurosu
avuti'a lui cu starea mea, — numai sè-i potú
dá si liniscea mea, — dar io nu in schimbú cu
elu...

Nu dieu!

Figaro.

B o m b ó n e.

— Fostu-ai la espositiunea din Viena?

— Fostu.

— Si ce ai ganditu candu te-ai uitatu acolo in
giuru de tine, si ai veduitu acolo multe fru-
musetie?

— Că óre cine va platí grozavulu defi-
citu?

*

Dialogu intre doi negutiatori de bunde:

— Mei, cum ti-a mersu in lun'a trecuta?

— Binisoru. Câte bunde mi-au remasu pe capu
asta iérna, acuma tóte le-am vendutu.

*

Cum si-facu reputatiunile unii medici!

Unu medicu, care si-a facutu reputatiunea prin
siarlatanismulu seu, a inventatu unu mijlocu cu dese-
vórsire ingeniosu pentru a se impune admiratiunii
contimpuraniloru sei.

In tóte dílele, se asiéza in salonulu seu de con-
sultatiune, doi séu trei complici, cari angagiedia con-
versatiunea cu clientii si le afla intr'unu modu dibaciu
secretulu bólei loru.

Pe urma, unulu din ei se duce in cabinetulu doc-
torului si raportéza cu fidelitate bólele fia-caruia su-
ferindu.

Dupa aceea, se introduce in cabinetulu doctorului adeveratulu bolnavu.

— Doctore, — dice elu de câte-va dile.

— Aveti durere de capu, — lu-intreupse doctorulu.

— Da, doctore, pe urma...

— Pe urma, aveti dureri de stomachu.

— Da, doctore, dar...

— Si unu fiuru generalu.

— Este adevratu, abié mai murmura bolnavulu incremenitu.

— Sciu ce ve trebuie si v'am ghicitu ból'a de la prima vedere, dintr'o singura aruncatura de ochi. Poftiti receta, — care prescrie doctoriile ce trebuie se luati.

Bolnavulu plăca inspaimentatu de sciinti'a doctorului, si proclama pretutindinea pe minunatulu si marele doctoru.

Din Paris se scrie diuariului: „N. Fr. Pr.“, că in cercurile diplomatice de acolo se vorbesce urmatóri'a anecdota:

La prim'a sa intelnire Thiers cu Mac-Mahon, dupa caderea sa, l'a salutatu cu urmatóriile cuvinte:

— Maresiale, te vei puté multu timpu tiené la putere, déca vei voi.

— Cum asié? — intrebà Mac-Mahon.

— Sè faci numai asié, cum ai facutu la Magenta, candu numai prin o întórcere spre stang'a (stang'a e si partit'a lui Thiers) ai câstigatu batalia.

Mod a de la Paris.

In anulu acest'a par' că nu mai vré sè sosésca vér'a. Ast'a e caus'a, că toaletele de véra nu se pré ivescu pe strade, si că damele sunt silite a portá totu haine de primavéra.

Dilele trecute vediuramu dóue toalete de aceste. Le vomu descrié pe scurtu.

Prim'a erá compuse din o rochia de *faille* negru si netedu, cu slepu lungu, si cu tunica inzestrata cu incretiture si dinapoi trasa in susu cu pufuri. Manecile erau decorate cu incretiture asiediate vis-à-vis; spacelulu netedu si naltu. Unu manteau turcescu, o pelaría de paie decorata cu rose si catifea négra, manecare si incretiture in giurulu grumadiului, intregiau acésta toaleta frumósa.

A dóu'a toaleta erá facuta din stofa de moda numita „diagonala“, si fu menita pentru intrebuintiare in liberu, prin urmare nici nu avea slepu de felu. Partea de josu a rochiei erá decorata cu incretiture late, ér de a supra acestora se vedeau *bandeau*-uri. Tunic'a trasa in susu dinapoi cu pufuri a fostu impresorata cu incretiture inguste, de a supra loru *bandeau*-uri. Spacelulu si manecile erau decorate cu incretiture de *taffetas*. Decoratiunea grumadiului à la Maria Stuart. Pelari'a fu gatita din paie negricióse, si decorata cu velu galbenu deschisu si cu flori.

Va fi chiar la timpulu seu sè vorbimu ce-va si despro umbrare.

Umbrariile en-tout-cas, cari au forma de jumetate de ploariu, de jumetate de umbrariu, dau antáiata umbrariilor cu códo lungi. Aceste la preambłari potu serví si ca radiemu.

Unele dame pentru tóte toaletele au umbrariulu specialu, dar cele negre, cuptusite cu albu séu rosa, — se potu folosi la tóte toaletele si sunt fórté elegante.

Ventrariile (*Fächer*) se pórtá in marime ne mai pomenita pana acuna.

Gulerele din casmiru negru séu din *terneaux*, séu din dantele sunt desu portate.

In gatirea toaletelor se observa trei feliiuri de moda: tunic'a trasa tare in susu cu pufuri; hain'a lunga, cu putíne pufuri; si in fine hain'a decorata preste totu cu incretiture.

CE E NOU?

* * (*Diet'a Ungariei*) a reinceputu siedintiele sale dupa serbatorile Rusaliilor la 11 iuniu, cu care ocaziune s'a desbatutu proiectele de legi presintate de guvernulu relativu la provincialisarea confiniilor militare. Deputatulu Parteniu Cosma propuse a se chiamá antáiu si deputatii din acele parti. Tisza Kálmán fu celu d'antáiu carele declarà, că nu primesce propunerea dlui Cosma. In urma se facu votare. Centrulu stangei a votatu cu partit'a deachiana; deputatii de partit'a natiunala (cei ce adeca se aflau de fatia), — si cei din stang'a estrema au votatu contra.

* * (*Ladislau Tamasiu*), fostu capitanu supremu alu Fagarasiului, fu absolvatu de la oficiulu seu, si in loculu lui fu numitu Boér Kálmán. Totu odata se mai suspendara din posturile loru urmatorii oficiali din districtulu numitu: dlu Ioanu Grama fostu presedinte alu scaunului orfanalu, dlu Ilariu Duvlea fostu asesoru alu acestui scaunu, si dlu Teofilu Francu fostu vice-notariu primariu, — introducéndu-se in contra loru si cercetare disciplinaria.

* * (*Unu stimatoriu a lui Blondin*) a muritu de curendu in Cincinnati, lasandu dupa sine unu testamentu curiosu. Dinsulu, unu negutiatoriu cu numele Albers, a lasatu familiei Blondin — in casulu déca dinsulu si-va frange grumadii — 50,000 dollari. De cumva inse Blondin va muri prin mórté naturala, averea acést'a va fi a colegiului Havard langa Boston. Déca Blondin si-va frange numai unu picioru, far' a muri din caus'a acésu'a, famili'a va capeté 10,000 dollari; si déca dinsulu si-va sparge nasulu, testatoriuulu va mangaiá famili'a pentru acésta neplacere cu 100 dollari.

* * (*Jidani incepu a se cará din Roman'a.*) Diuariulu „Des Débats“ ni spune, că de curendu a sositu la New-York unu óre-care numeru dintre cei mai bogati jidani din Romania. Ei au mersu sè face locu coreligiunariloru loru, si sè ia mesurile de trebuintia pentru crearea unei colonii in statulu Nebraska. Jidani din New-York au formatu unu comitetu insarcinatu de a primí pe cei ce voru merge. Se presupune, că acésta nóua esíre de jidani, se va face de 50,000 persóne. Numai?

* * (*Siahulu Persiei*) din Petersburg a mersu la Berlinu, unde a petrecutu vr'o diece dile admiratu de toti. Dinsulu e fórté galantu si a facutu mari presenturi si in Petersburg si la Berlin.

* * (*Fiulu omóru pe muma.*) O crima inspaimentatória, care are din fericire ca seusa alienarea mentala, s'a comisú la Paris, strad'a Bichat, de catra unu

fiu a supra mumei lui. Inca de câte-va lune, unu tineru din o familia destinsa, dlu Hector Talbert, de-dea semne invederate de o derangiare de spirititu. **Mam'a** sa, cu care elu locuia, aduse unu medicu, care fu de opiniune de a transportá pe bolnavu intr'o casa de sanetate. Candu Hector Talbert aflá de acésta, devení fórté furiosu. Dupa mai multe fapte sgomotóse, cadiú intr'o melancolia, si in timpu de mai multe dile pastrá tacere absoluta. Veduv'a dóm'n'a Talbert, voindu sè védia ce face sermanulu baiatu, intrá in camer'a lui. Lu-gasi afara din minte, cu ochii rateciti, cu figura contractata, in prad'a unei crise. Elu aveá o sabia in mana si o manuíá cu gesturi in nesimtíte. Dn'a Talbert, inspaimentata, voi sè se retraga dar n'avú timpulu. Fiulu ei se arunca furiosu a supra-i si cu o lovitura de sabia i facú o rana profunda in partea drépta a peptului. Ea cadiú scotiendu unu strigatu teribilu. Vecinii atrasi de sgomotu, alergara in ajutoru-i, omoritorulu luá fug'a sarindu de pe ferés-tra pe o teratia; ómeni lu-urmaira, si elu intornandu-se, cu o voce regusita, declará cá va taiá cu sabi'a sa pe ori-cine s'ar apropiá de elu. Ómenii se oprira unu minutu... In acestu minutu se produse o reactiune rapede in spiritulu lui Hector Talbert. — Nimenui nu voiu face reu, — murmura elu. Si si-sfaromá sabi'a ingenunchie. Ómenii lu-luara fara nici o resistintia din parte-i. Dlu Gabet, comisarulu de politia alu cartierului, imediatu incunoscintiatu, conduse pe Hector Talbert in depoulu prefecturei politiei. Dn'a Talbert s'a transportatu la spitalulu Saint-Louis. Cu tóta gravitatea ranci sale, se spera a scapá.

* * (O crimá neaudíta.) Marea fabrica de pravu de pusca din Saint-Chamas, este asediata pe unu terenu голу, intre marginea marii si unu delu croitu perpendicularu. S'a crediutu, cá cu modulu acest'a se póte departá pericolulu acestui teribilu stabilimentu, in care lucratorii nu mergu decátu incaltiatu cu pantofi de pele in mijloculu valuriloru de pravu de pusca, depunendu pré incetu, greutátile loru, si observandu necontentitu ca vre o radia a sórelui, reflectata de gé-muri, sè nu cadia pe materi'a inflamabila. Tóte precautiunile putintióse pareau luate. Cu tóte aceste, intr'una din primele díle ale lui aprile, la ór'a candu lucratorii, dupa mésa, vinu de se apuca de lucru, unu fabricantu int'andu in atelieru facú o stranja descoperie. Diece mii chilograme de pravu de pusca erau aci, depuse in bucáti, ce lucratoriulu trebuia sè le sfarame. De desubtulu uneia din aceste gamedu distinse, erá unu obiectu albastriu ce nu-lu putú recunósce. Dara candu tovarasii sei venira sè-lu ajute a descoperi acestu obiectu, cu ingrigiri minutióse si o rabdare fara margine, recunoscúra dóue-spre-diece vèrfuri de aprindiele, taiate si ascunse pe jumetate in umbr'a unei gamedu de pravu de pusca. Déca privirea lucratoriului nu cadea aci, déca cea mai mica lovitura se intemplá, erá sè se termine cu acesti nenociti lucratori, si cu satulu intregu de Saint-Chamas. Si-adusera indata a minte de unu june, care petrunse in atelieru, la ór'a mesei, si care se departase de indata. Din tóte partile se puse sè-lu caute. In acel'a-si timpu privirea unui lucratoriu lu-zaresce standu in picióre, nemiscatu pe vèrfulu stancei ce domniá fabric'a si asceptá, ca prim'a lovitura data de lucratori

in bucatile de pravu de pusca, sè-i dea ingrozitorulu spectacolu ce doria. Acestu june, numitu Monet, n'are de cátu optu-spre-diece ani. Nu se póte intielege crim'a sa, de cátu supunendu-i natur'a infernala a lui Nerone, iubindu destructiunea, mórtea prin ea insa-si.

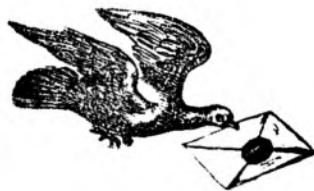
Biserica si scóla.

‡ (Congresulu scolariu din Blasiu) a avutu rezultatu bunu. Dupa deschidere s'a pusu pe mès'a adunárii spre pertractare dóue acte: unu proiectu de organizatiune pentru tóte scólele din archidieceasa, cu esceptiune de gimnasiu, cum si informatiunile facute de catra toti protopopii despre starea tuturor scóloru. Proiectulu se dede unei comisiunii de 6, cari reportara in siedinti'a de a trei'a dí. Comisiunea de 9 dede opiniunea, cá acestu congresu conchiamatu ad hoc nu póte elaborá unu regulamentu organicu pentru scóle, ci cá acést'a cade in competinti'a unui congresu generalu gr. c., carele sè fia conchiamatu din intrég'a archidieceasa. Acésta opiniune se si primi. Comisiunea de 6 reportá, cá scóle corespundietórie legiloru se afla 20, cu defecte corigibile in scurtu timpu 228, scóle sarace 337, in 69 comune nu sunt scóle. Comisiunea propuse, ca invetiatoriulu sè aiba celu putínu 200 fl. léfa si pana la 400 fl. Ordinariatele sè cera ajutoriulu autoritátiloru spre a silí pe prunci a amblá la scóla. Regimulu sè fia invitatu a face pasi in favorulu scóloru confessiunale. In comunele sarace, preotii sè fia si invetiatori, pentru unu salariu moderatu. Ordinariatulu gr. c. sè invite pe celu gr res. la o contielegere pentru infintiarea de scóle romanesci amestecate confessiunale. In a patr'a siedintia s'a desehisu o lista pentru infintiarea unui fondu scolariu. Mitropolitulu subscrise in loculu primu 1000 fl.

Suvenirea mortiloru.

† (Immormentarea lui Cusa) s'a facutu la 29 maiu c. v. dupa program'a publicata si de noi.

Post'a Redactiunii.

☛ Catra prenumerantii „Familiei“! Semestrulu antaiu se va incheia la finea acestei lune. Ne rogamu dara de spriginirea publicului, ca se potemu continuaú fóia si in semestrulu alu doile! Conditiiunile de prenumeratiune remanu cele de pan'acuma, adeca pe jumetate de anu 5 fl, pe unu patraiu 2 fl. 60 cr.

☛ Suplementu: „Sclavulu Amorumui“, romanu de Iosifu Vulcanu, tom. II. còva II.

Proprietariu, redactoru respundiatoru si editoriu: IOSIFU VULCANU.

Cu tipariulu lui Alesandru Kocsi in Pest'a. 1873. Strad'a lui Alesandru nr. 13.

☛ Esemplare complete mai avem din inceputulu anului trecut. ☛